

JESENSKI AKORDI

zbirka pesmi upokojenecv Severne Primorske

JESENSKI AKORDI

zbirka pesmi Društva upokojencev Kobarid

Založilo: Društvo upokojencev Kobarid

JESENSKI AKORDI

zbirka pesmi Društva upokojencev Kobarid

Izdalo in založilo: Društvo upokojencev Kobarid

Uredniški odbor: Jožica Komel, Vida Škvor, Mila Uršič

Odgovorna urednica: Mila Uršič

Ilustracije: Jana Seliškar

Lektura: Antonija Zorjan

Oblikovanje in tisk: Gaya Cerčno

Naklada: 300 izvodov

Knjiga je izšla v počastitev 100. obletnice smrti

Simona Gregorčiča.

Kobarid, september 2006

Posoški razvojni center

izvajalska organizacija ŠTUDIJSKEGA KROŽKA

Mentorica: Patricija Rejec

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

JESENSKI akordi. - Kobarid : Društvo upokojencev, 2006

ISBN 961-238-742-7

228084480

ČAS

V I D A
Š K V O R

Časa nihče ne razume,
kjerkoli z njim živi.
On počasi gre prehitro,
v sili hudi pa stoji.

Z D R A V K O
D U Š A

Pobuda kobariških upokojencev za priložnostno zbirko ob jubilejnem Gregorčičevem letu je nabrala veliko pesmi in kaže, da Primorska še sto let po smrti dolguje nekaj svoje duhovnosti temu otožnemu duhovniku, ki je - če smo že pri tretjem življenjskem obdobju - svojo šestdesetletnico obhajal kot človeško, moralno, vitalno skrhan človek, stalno v sporih za svoje resnične in domnevne pravice, proti pravim in namišljenim zoprnikom, brez - tako je vsaj sam menil - pravih človeških bližin. Bil je to čas, ko so zorele pesmi zadnjega obdobja, kakšni dve leti kasneje napisane Predsmrtnice in Posmrtnice. Motivna in razpoloženska bližina mnogih današnjih verzov je presunljiva: tudi sodobne variacije, zlasti tiste bolj osebne, zaznamujejo temni toni in tegobno razmišljanje, ki bi bilo, če že ne more formalno, občutenjsko prav gotovo blizu upokojenemu pesniku. Bolj standardni izdelki, ki se raje spominjajo domoljubja in lirizmov iz narave, pa pričajo, da je Simon Gregorčič s pesnitvijo o Soči in z domoljubnimi toni še vedno norma za marsikatero pesnenje. Ni treba dvomiti, da bo to tudi ostal.

PREDGOVOR ZA NJIM

I . V . F E O
(NAJZAJEBANIJI
SLOVENAČKI
PJESNIK)

*Ježš Šimn, je rekla Mica T´Wrsnska, enkrat 59
al 60-tga lieta kje bidla spomenik S. Gregorčiča
dol u Koberid tom pred Jeronowo hišo. Sm tu blj
rejč, ki ž´ne ldi, sploh pa Slobejnca, de tkuo rdi
pišejo pjsmi. A je tuo z´rad kakh spominu al pa
trawm tom do najbč dnimo ptnajstga lieta, al
z´tuok so se n´ primr ločil starši, al pa kajšna
ponsrejšna ljubieznska skušnja. ´N jh nie malo,
č´ gliedmo kuolk ldi žibi po tel´h hribh, graph
´n dolinh. Npa zki sploh piš´jo, al kar z hobi
al z´tuo d jh tud t´druh z´mierkjo, učas´h pa
sploh s´muo kako zd´klemir´jo t´ po ošterijh.
´N sm se zmislju d sm jst lih tak, sej sm ejnkrt
žie dugo t´ga n´pisu edno n´r´čun telga našga
Šim´na, tisto Ujetega ptiča tožba. Ma tuo je bla
le priredba, se prab d´niesm njgá oponašu, sm
nriedu kar po soje. N´splošno pa sm zdi, d´ se
podpisniki teleh piesmi bč al mnj n´slanj´jo
n´žie prbierj´ne n´čine pisanja. Konc koncou
pa tuole ni bažno, bažno je d´majo ntkaj wlje
al gušta, d´ tuole n´ku´nc pride t´md ldi. Mi
nie do telga, db sda ki prb´č analiziru use skp,
sm pa zdi fajn, d´ se je tuo zguodlo n´d´ je
buk´pca sda towne. Č´stitm.*

NITI NAŠEGA ČASA

S A B I N A
E R Ž E N

Ura teče,
potok teče,
teče čas.
Ura včasih
se ustavi
in potok osuši;
le čas
vztrajno
brez prestanka
spleta niti
mojih, tvojih,
naših dni ...

A nekoč
se nit pretrga
meni ... tebi ...
nam vsem ...

Le čas vztrajno
brez prestanka
dalje pletel
nove niti
drugim bo ljudem.

VEČNOST

V I D A
Š K V O R

Večnost
je čisto malo naprej,
kjer rosa se kamna dotika,
lahko je daleč stran,
kjer zemlja z vesoljem se stika.

Večnost
sta vidva, mati in sin,
kri se z geni preлива.
Novi in daljni vek,
si včeraj z danes delita.

Večnost
je korak mimo zvezd,
misel ujeta v kamen svetlobe,
mladost, v odsevu starosti
neke daljne podobe.

Večnost
je večna večnost,
tu pred teboj,
tam nekje daleč ob tebi
ali vesolja odboj.

ULICA VRVI

S A B I N A
E R Ž E N

Ulica vrvi.
Drug mimo drugega
vsakdo hiti
zapreden v misli
večnih skrbi,
tihih upov,
čipkastih sanj ...

Ulica vrvi.

Nihče ne vpraša te,
kako si in kam
in tudi ti
se ne meniš zanj.

Ulica vrvi.

V vrvežu ostajaš sam.
Le drug mimo drugega
vsakdo hiti ...

DAN

V I D A
Š K V O R

Dan, ko drobijo
otroški koraki,
ki tvoj so spomin
na zgodnjo mladost.
Dan, ko zaveš se,
kako ti srce je
utripalo glasno,
ko rosno mlad,
ves poln pričakovanj,
hitel si v prvi večerni mrak.
Dan, ko vzbrstel si
in se zasanjal
v življenje,
ki ti je teklo nasproti.
Dan, ko si streznil se od
mladosti pijan,
ko mnogo prezgodaj
si dozorel zazrt v preteklost
s spoznanjem, da nikoli več
včeraj ne bo.
Dan, ki ga čakaš in ni
drugim enak.
Nekoč ti zasije vanj
nitka svetlobe.
Tebi to sij je zvezde največje.
Zvezda tvoje je sonce
in greje in greje te ...
In žarku šepeteš
naj vendar poišče ti
skrite globine srca.
Spoznanje je tvoje.
Žarek zvezdi pripada.
In zvezde ugašajo
četudi so sonce.

DA SLIŠATI

L O J Z K A
J U R E N

Poslavljanje listja jeseni z dreves,
potoka hitenje preko nemahovitih skal,
trkanje dežja v oknih večera,
tiho šepetanje para v mraku,
sosedov pozdrav izza lese v plotu,
kmetovo kletev ob nevihtnem mokrenju
že suhega sena,
ženino - nerganje v nočeh brez sna -
JE SREČA
ve le oni, ki tega nima
in le kima razlagi,
se od zvoka poslavlja,
v vse gostejšo tišino odpravlja
ter v njej počasi onemi.

MISLI LETIJO KOT PTICE

I V A N
R U T A R

Čez mene letijo ptice
vseh vrst in v vse smeri.
Sledi jim moje srce,
a neodločno moja duša. Kam?
Kam letijo in kaj so?
Naj jim sledim?
Preveč, nešteto je število
želja,
zato sem zbežan
in neizmerno sam, kajti
odšle so ptice
Bog ve, kam.

SEDANJOST

T O N E
K O R E N

Temni oblaki so se
razgrnili nad moje življenje.
Kje je rešitev, kje je izhod?
Le večno trpljenje...

Ko bi kot ptica lahko poletel,
odšel bi v daljavo...
Ko bi kot vetrič lahko
svobodno odšel,
bi šel čez planjavo...

A le sivina
je moj spremljevalec
na poti vsakdanji;
le bolečina, sopotnik najbližji.
O, časi nekdanji, nekdanji ...

SOVRAŠTVO V SVETU

I V A N A
Č E R M E L J

Sovrašтво v svetu
prerašča pravljíčne junake.
Prijaznost, strpnost
briše svet iz besednjaka.
Sreča kmalu bo neznanka.
Vrlíne nam postajajo
ugasel stíenj.

Mi dano je žíveti, hrepeneti.
Padanje ne prizanaša.
Je sreča pobíranja mi dana,
vztrajati na poti,
ljubiti, razdajati, boriti.
Naj mi to bo drilo bo
na moji poti.

KRIK BOLEČINE

J O Ž I C A
K O M E L

Ne morem verjeti,
da rože cvetijo,
da ptice pojo
in potoki šumijo.

Ne morem verjeti!

Ne morem verjeti,
da sonce še sveti,
da luna z neba se smeji
in zvezde mežikajo v noč.

Ne morem verjeti!

Le kdaj v duši bo moji
spet sonce sijalo
in temo pregnalo,
da led se stopil bo,
da moje oči spet
videle bodo luno in
ptice in rože in zvezde?

Le kdaj?

KOŠČEK SREČE

L J U D M I L A
C U R K

Srečni smo, če nam dano je
ujeti košček sreče.
A pazi, da vihar ti ne odnese to,
kar v življenju ti podarjeno je bilo.
Ptice pod nebom ne skrbijo,
s čim se bodo hranile,
a so srečne.
V življenju vedno več si želimo,
in ne vemo, kam hitimo.
Tudi drevo ne zraste čez noč,
ko požene močne korenine,
da ga vihar ne izruje.
V življenju iščemo
ljubezen in srečo.
Velika sreča je,
če jo z nekom deliš.
Le košček sreče pomeni vse,
kar v življenju ti dano je.

NEUPEHAN TEKAČ

I V A N
R U T A R

Tekač sem na dolge poti,
ljuba moja, tekač sem,
tekač na dolge poti,
daleč je cilj in se bojim.
Z grehi obtežen,
se bojim.
Sedaj, ko cilj že slutim,
vse me teži in bremeni,
da ne morem iz svoje nemoči.
Sam ostajam, brez pomoči.
Edino Jezus, Ti,
roko steguješ k meni
nevrednemu,
da me srce boli.

Vse bi dal, a ničesar nimam,
s čimer bi zasul preteklost nevredno,
da bi izničil moro,
ki tlači in ne popusti.

Sam sem. Je pot iz tega?
Povejte in šel bom po njej,
četudi žuljev, ves krvav
in v hudem, nemogočem,
bom šel in ne vrnem se
pred ciljem Njega,
da bom nov, očiščen vsega zla,
po čemer duša hrepeni.

Pomagaj mi, o, Jezus,
pomagaj, noč je težka,
dan bolan in čas neugnan.

PRVI DAN POČITKA V DOMU

T O N Č K A
M A K U C

Tu, na odskočni deski sedim
in čakam, da odletim
tja, kjer vrnitve ni,
saj dosti bilo je trpljenja, se mi zdi.

Živela sem za bolnike,
z ranjenci sem imela tesne stike,
skupaj smo trpeli in si zdravje želeli,
saj nismo bili sami, Bog je bil z nami.

Ko mladostna leta so prišla,
takrat še polna moči sem bila,
sedaj pa tukaj med prijaznimi ljudmi sedim
in v praznino strmim.

Zunaj sonce sije,
na zemljo tople žarke lije.
Ne smem biti žalostna,
morala bi biti radostna.
Želela bi to žalost preskočiti
in naprej s pokončno glavo iti.

Včasih človek dobi, kar si želi,
saj to je prav, se mi zdi,
a vedno se ne posreči
in obnavlja se, kar je hudo.

Ne žalujem in ničesar ne objokujem,
tu so prijazni in dobri ljudje,
odgovorno skrbijo za nas,
na razpolago so nam vsak čas.

VELIKA NOČ

D A N A
I V A N Č I Č

Ko zemlja vztrepeta,
skozme šine misel divja kakor slap -
potres.

Dih zastane, telo onemi,
strah zaobjame bit,
pogled zre v znamenje časov.

Nemoč človeške majhnosti
me na kolenih uči sprejeti križ.

V poljubu srce zadrhti.
Ljubezni ni moč več tajiti,
vanjo se je naselil
mir,
vera,
UPANJE.

SLUTNJA

E D A
S O K

Zasanjano v noč strmim,
napisati spomine si želim.
Ob tem, ko premišljudem, hudo trpim.

Sredi zime snežni metež je divjal,
vse stezice moje je zravnal.
Turobni sivi dan me s strahom je obdal,
v slutnji groze angel varuh je pri meni stal.
Ne vem, zakaj na peč sem pokleknila,
v molitvi k Bogu roke sem sklenila.
Ko ura polnoč je odbila,
iz sna očeta mojega je prebudila.
Pod obteženo streho je zid popuščal,
časa je bilo le pet minut, ko oče
do kleti nas spraviti je poskušal.
Res smo uspeli priti do kleti,
a v hipu tem se nekaj strašnega zgodi.
Onemeli smo, ko se odprla je velika lina
in skozi njo grozila nam je lunina sivina.
Oče žalostno je zrl v noč,
ljudi je klical na pomoč.

Tišina in zastrašujoče je bilo.
Ko se pričelo je daniti,
so se možje odzvali, da nas poskušajo rešiti.

S težavo so teptali sneg, a trajalo
je ure, preden so prišli čez breg.
Hvaležni in odrešeni zagledali smo beli dan,
a stali smo pred ruševino, naj Bog poplača
vsem, ki naklonjeni bili so nam.

Pred Mrinča stalo veliko je ljudi,
Iva Buončna hofmanove kapljice deli.
Pri Pretju smo dobili prvo zatočišče.
Po hišah nudili so nam prenočišče.
Kako zelo utesnjena sem bila!
Vem pa to, da le molitev moja
očeta prebudila je iz sna.
Hvaležna sem ti, dragi tata!
Nam rešil si življenje mlada.
Oko se mi solzi, ko vidim, da te ni.
Ni dneva ne noči, da ne mislim nate,
vedno srčno rada te imam.

ROŽA ŽIVLJENJA

S T A N A
Č O T A R

Roža prelepa se rodiš,
nebogljena srkaš mleko materino,
občuduje te neba sinjina.
Po tleh se plaziš, čez leto shodiš.
Ko praznik prazniku se bliža,
tako se cvet ob cvetu niža.
Zvrstijo beli, rožnati, rdeči se cvetovi
barve, ki videli jih nismo še nikoli.
Tako ta roža preživi otroštvo,
mladost in leta zrela.
V jeseni roža je že skoraj vela,
a ko zima pride, ona mre,
takrat samo še zimzelene mi denite,
prekrasen krog življenja mi sklenite!

SINKO

S O N J A
K O D E L I

Ko na svet si prišel
kot sončni žarek si me ogrel.
Zlati moj fantek, sem ti govorila,
ko za rokico sem te vodila.

Žal hitro prešla so otroška leta,
prišla je puberteta
in z njo nora leta.

Zdaj, ko cel fant si postal,
sam se odloči, kod in kam.

Mati te vedno srčno bo ljubila,
a za roko te ne bo več vodila.

GLOBOKA TEMA

V A N D A
Ž V A N U T

Hvala ti, mala,
za iskro v očeh,
hvala ti, mala,
za solze in smeh.

Kadar si z mano,
mi dan je drugačen
in tvoja prijaznost
mi svet razvedri.

Hvala ti, mala,
za iskro v očeh,
za tisto veselje,
da vidim te spet.

Hvala ti, mala,
da svet mi je lep.

UMETNIKI ŽIVLJENJA

M A R I J A
P I P A N

Umetniki smo vsi,
posebno tisti, ki znajo z majhno plačo preživeti,
ki znajo pod nebo poleteti,
v rudniku delo začeti.

Lepo risbo na steno pripeti,
svojo podobo vanjo deti,
in pravo barvo vzeti.

Tisti, ki znajo število prav šteti
črke in besede v ritem deti,
z notami jih odeti in zapeti.

Ki znajo v ljubezni živeti,
za soseda se zavzeti,
dobre misli v sebi imeti,
sočloveka razumeti,
ob nesoglasju potrpeti,
pravo besedo v srce sprejeti.

Kmetje njivo prav zaorati,
v pravem času žito posejati,
tudi vino je umetnost narediti,
a večja umetnost ga je pravilno užiti.

V umetnosti ves svet živi:
razmisli, kam spadaš ti.

LAČNE OČI

L J U D M I L A
C U R K

Ob velikem črnem ognjišču
se grelo je osem otrok;
kaj za kosilo bo,
ve le Bog.
Mati je v velikem loncu pomešala,
a bilo je hrane le za dva.
V mamu strmele so lačne oči,
najmlajšega stisnila je na prsi.
Če moko bi imela,
kruh bi jim spekla,
očetu tiho je rekla.
Fanta živino sosedovo
past bosta gnala,
kruha gotovo vama teta bo dala.
Starejši dekleti - pojdita grabit seno
h kmetu na polje - lepo vama bo.
Še v mlin pogledam - rekla je mati.
Jutri polenta bo - ni treba se bati.
Če v mlin pripeljal bo kmet, tisti bogat,
že jutri bo moka, polenta vsak dan.
Ko pa krompir bomo skopali
tudi zime ne bomo se bali.

VERONIKIN BOŽIČ

J O Ž I C A
K U M A R

Ko družina ob jaslicah je zbrana,
Veronika ni prav nič zaspana.
Kdo nocoj zaspan bi bil,
saj Jezušček se je rodil.

Opolnoči zvonovi zazvonijo,
ljudje v cerkev odhitijo,
da obudijo tisti čas,
ko Odrešenik prišel je med nas.
Na slami ves ubog leži,
saj zanj v zibki prostora ni.

Veronika ob njem obstoji,
da mraz mu je, se ji zdi:
»Kaj naj ti dam, da bi te ogrela?
V srce svoje te bom sprejela,
tam za vedno boš ostal,
me pred grehi varoval.«

ČEŠNJA

J O Ž I C A
K R A Š Č E K

Ko boš zacvetela,
se v snežno belino odela,
boš lepa in dehteča,
a zdaj si vila speča.

Cvetovi čudoviti,
nemirni kot ljudje,
kjer češnja sladka raste,
tam pridne so roke.

Si kot nevesta zala,
ki s cvetjem se krasi,
kot v belem pajčolanu,
ki v vetru šelesti.

Si dolgo kot krasota,
potem se spremeniš,
še potlej boš dobrotna,
ki vse nas osvojiš.

Potem pa sonce zlato
plodove pordeči,
poglejte zdaj na trato,
kjer češnja že zori.

Plodiči kot bonbončki,
le kdo jih ne pozna,
kot majčkeni balončki,
vsakdo jih rad ima.

SREČA

L O J Z K A
J U R E N

Sreča ni čas -
je le hip,
je močnejši srca utrip,
ki kri vzvalovi.

Sreča ni čas -
je le vzgib,
je vzpon na hrib,
telo in duha poživi.

Sreča ni čas -
je le tren,
domačega zvona zven,
tišina ga preglasi.

SPEV DNEVU

V I D A
Š K V O R

Na vozu dneva pripeljale
meglice nežne so nov čas.
Ne bodo dolgo tu ostale,
jih sonce spilo bo iz čaš.

In cvetje dvigne nežne glave,
prikloni soncu se v pozdrav,
pomladni veter čez dobrane,
zaveje mehko iz višav.

Dan se pelje ves svečan,
razdajat luč, življenje, moč,
še ves zavzet, svoj pajčolan
odloži in zgubi se v noč.

Tako se vozi v vesolju
s svetlobe v noč človekov rod.
Zdaj ves svetel je, srečen, mlad
na koncu mrak zagrne njemu pot.

ISKANJE SREČE

J O Ž I C A
K O M E L

Je veter prijeten
objemal noči
in pustil za sabo
je sanje ljudi.
A sanje so kratke,
ker veter močan
jih odnesel daleč
je stran.
Ljudje pa hitijo,
drvijo za srečo
in se ne zavedo,
da lovijo le
utvaro bežečo.

ČLOVEK POSTOJ!

Pobrskej po duši,
poglej v srce
in čisto na dnu,
skrito nam vsem,
boš našel,
kar bo osrečilo te.

ZLATE NITKE

J O Ž I C A
K O M E L

Sva zlate nitke tkala
iz srca v srce,
tudi v duše sva jih vtkala,
da bi trdne bolj bile.

Kot pajčevina tanke, nežne
v soncu so svetile se,
še zima jih ni vzela,
tako lepe so bile.

Veje stare lipa
so jih z viharjem trgale,
kot svila so zanihale,
a niso se pretrgale.

Zdaj stara sva,
se redko srečava,
a zlate nitke vežejo
še vedno naju dva.

LJUBEZEN OB JEZERU

LEOPOLD
ŠEKLI

Ob jezeru si me čakala
plavooka deklica,
v pomladni dan poljub mi dala
prevzela vsega do srca.

Brez besed sva se ljubila,
saj jih treba ni bilo.
Samo: nasvidenje, si tiho rekla,
objem pomenil je slovo.

Radost vsega me prevzame,
kipi od sreče mi srce,
ljubezen pravo si razvnela,
gorela večno bo za te.

Mi misel roma tja k obali,
valovom tiho šepetat,
kako v poljubu tvojem nežnem,
želje bi svoje sklenil rad.

RADOST

R E Z K A
M L E K U Ž

Lepo je biti mlad,
vsak te ima rad,
v mladosti hrepeniš
in goreče si želiš.

Zaljubljene besede
v ušesih brnijo,
sladki poljubi
na ustnicah žarijo.

Srček valovi,
po tebi hrepeni,
toplega objema
in ljubezni si želi.

Lepo je,
če te ima kdo rad,
pa bodi star
ali mlad.

RAD IMAM

V A N D A
Ž V A N U T

Rad imam tvoje oči,
ki so globoke
kakor ocean.

Rad imam
nežen dotik tvoje roke,
ki je kakor svila
in topla kakor žamet.

Rad imam barvo
tvoje bluže.
V njej je mavrica,
kakor rože iz mojega vrta.

Rad imam zrak,
ki te obdaja,
in meglo, ki te objema,
rad imam tebe.

STARI HRAST

C V E T K A
F U R L A N

Spet me vleče k izviru
tam kjer tekle so solze,
tam kjer ptiči so žgoleli,
kjer jokalo je srce.

Zemlja izvir je zagrnila,
hrast iz njega zrasel je,
vetrič mi solze obrisal
tako je zabrisano gorje.

A spomini so ostali,
čeprav izvira tam več ni.
Stari hrast spomine čuva,
da jih slana ne umori.

MIDVA

FELICITA
KOREN

Luna na nebu
je svetila,
ko za vasjo
midva sva hodila.
Za roke sva se držala,
ko na uho
sem ti šepetala:
»Ne pusti me, dragi,
pri meni ostani.«
Kot da glas
je veter odnesel!
Ti me nisi slišal.
Sama sem ostala.
Po kateri cesti
naj zdaj grem?
Težko je izbrati.
Trnjevi sta obe.
Tista z rožami
zasejana
je meni nedosegljiva.

VEČNA LJUBEZEN

J O Ž E F A
M A R I N I Č

Zazeleneli so travniki,
zacvetele so cvetlice,
prebudili moje so srce.
Pridi, dragi, čakam te.
Spomini moji se glase
na srečni maj,
ko si mi poklonil
najlepšo vrtnico, rekoč:
»Za najino ljubezen,
srečno in večno!«

TRGATEV

J O Ž I C A
K R A Š Č E K

Se spomniš še jeseni
tam v vinogradih zelenih,
kjer sva se midva spoznala.

Tam sva sladko grozdje brala
tiste čudežne jeseni,
se skrivaj opazovala.

Ko sva pod večer se objela
in skrivaj si razodela
vse, kar sva takrat verjela.

Bila mlada sva in srečna,
naj za naju mladost bo večna,
sva si v objemu šepetala.

In ko že jutro se budi,
tam sva še vedno jaz in ti,
nepozaben je večer, v srcu je nemir.

A ljubezen tiho pride,
le hudo je, ko odide,
bolečino sva spoznala.

Spet se vračam v vinograde,
v grozdja sladkega nasada,
kjer so ostale želje mlade.

Ko zatone zlato sonce
in še ptički onemijo,
nežna čustva se rodijo.

In zdaj, ko jutro se budi,
ostal sem sam, ker tebe ni,
ostal je tudi tih večer in srca nemir.

HREPENENJE

T O N E
K O R E N

Tam za mnogimi gorami
obdani z zlato rumenimi listi,
tam daleč za vasjo,
res, daleč tam, nekdo živi.

Daleč je in blizu,
tako zelo blizu,
da čutim utrip,
utrip srca in duše.

Nenehno mi v spomin prihajaš,
v duši kot sen se mi porajaš.
Mar tvoj duh gre tod mimo?
Čutim tvoj dih in glas.

Ne bom preklinjal dni, ko te ni,
ne bom točil solza od gorja,
potrpežljivo bom čakal doma
na trenutek, ko bova zopet sama.

ODKAR ZA TEBE VEM

I V A N
R U T A R

Odkar za tebe vem, duša moja draga,
imajo vsi dnevi in noči svetle oči.
Ves svet podoba je tvoja,
tvoji lasje kot veter šume,
kamor pogledam, vidim
tvoje nebeške oči,
v ušesih tvoj glas
mi najlepše besede žgoli.

Tako rad spomnim na tiste se dni,
obžarjene s soncem in zvezdnih noči.
Pravljice sanjam najlepše,
iz sreče ne morem,
vse misli so: Ti.

PRINESLA SEM TI CVET

D A N A
I V A N Č I Č

Prinesla sem ti cvet,
utrigan iz sinjine,
ko jutro je
rosilo solzo
čez žamet.
List popisan.
Poljub.
Bolečine.

Vem, da skoraj
rekviem izzveni.
In si odšel
za vedno.

Ostal pa solza
v moji si dlani.
BISER -
ŽLAHTNI
CVET.

POLNOČNI SONET

S T A N I S L A V
G E R Ž E L J

Pod nočno svetilko zagrne naju tema,
sva slepa in gluha za svet okrog nas,
v nočni tišini zamrla je vas,
ko dvoje teles se vroče objema.

Ti mi verjameš, jaz ti verjamem.
Sladkih obljub polna usta so naša,
hladni nam veter jih sproti odnaša,
ugaša ljubezen, ugaša nam plamen.

Ker trajno nisva mogla se ljubiti,
v plamenu najina ljubezen je zgorela,
nebo zakrili temni so oblaki.
Slovo je tiho, nič ni treba vpiti.
Vsak na svojo stran sva odhitela
in utihnili v noči so koraki.

DEŽEVNI MAJ

L O J Z K A
J U R E N

Lep je maj,
ves okrašen,
s cvetjem posut,
z veseljem odet.
A nebo potemni
in blisk
razpara nebo
in toča bije zemljo.
... le kaj zagrešilo
je cvetje lepo,
da se osulo
je že pred nočjo!

VRTNICA

FELICITA
KOREN

Vrtnica,
komaj si se razcvetela,
v novi svet
se prebudila,
tvoja lepota
vsakega
bo pritegnila.
S trnjem se braniš,
zato si nedotakljiva.
A prišla bo jesen
slana te bo umorila,
zima pa
bo nate
sneg natrosila.

MESEC MAJ

R E Z K A
M L E K U Ž

Sonce je duša
neba in zemlje,
na nebu žari,
tople žarke Zemlji deli.

Bujne trave zelenijo,
rožice cvetijo,
ptički žvrgolijo,
se ljubezni veselijo.

Iz narave vse kipi,
se življenja veseli.
Saj to je mesec maj,
ki zopet vrača se nazaj.

OČNICA

LEOPOLD
ŠEKLI

Svet brez razsežnih trat
peščene zemlje,
vrt je tvoj, osamljen raj,
očnica roža sivih skal.

Osamljena med stenami
krasiš nam gorski svet,
kot zvezda na večernem nebu
blesti se tvoj prelepi cvet.

Rosa čista ti umiva lice,
ga sončni žarek osuši,
vedno sveža in vabeča
si dolgo tja v jesenske dni.

Ko prekrije sneg te mehki,
povesiš žalostno glavo,
a te pomladi topli dnevi
v življenje spet predramijo.

ČEŠNJA

J O Ž I C A
K R A Š Č E K

Ko boš zacvetela,
se v snežno belino odela,
boš lepa in dehteča,
a zdaj si vila speča.

Cvetovi čudoviti,
nemirni kot ljudje,
kjer češnja sladka raste,
tam pridne so roke.

Si kot nevesta zala,
ki s cvetjem se krasi,
kot v belem pajčolanu,
ki v vetru šelesti.

Si dolgo kot krasota,
potem se spremeniš,
še potlej boš dobrota,
ki vse nas osvojiš.

Potem pa sonce zlato
plodove pordeči,
poglejte zdaj na trato,
kjer češnja že zori.

Plodiči kot bonbončki,
le kdo jih ne pozna,
kot majčkene balončki,
vsakdo jih rad ima.

MESEC MAJ

LEOPOLD
ŠEKLI

Čez zelene, rožne trate
k nam prišel je mesec maj.
S pomladnim cvetjem ovenčan,
z lepoto opojno se ponaša zdaj.

Toplino, ki mi jo razdaja,
ogreva srca, ne prešteva let.
Noči skrivnostno molčijo,
žele svoj čar in moč imet.

Ko mrak zemljo objame,
jo zvezde svetle božajo,
v zelenem gaju za vasjo,
pa slavček poje nam sladko.

O mesec maj, sanjavi,
ustvarjen si za mladost,
ki prehitro, žal, nam mine,
kot nežno cvetje tvojih rož.

Pomlad je razpela svoja krila,
v cvetju spet je mesec maj,
mladost prelepa je minila
nikdar ne vrne se nazaj.

PREPROSTA PESEM

S A B I N A
E R Ž E N

Iščem najlepše besede
med besedami tega sveta,
da vanje mogla bi vtakati
čustva svojega srca.

Iščem najlepše napeve
med vsemi napevi sveta,
da mogla vanje bi ujeti
nežno pesem srca.

A v vrtincu besed in napevov
najzlahtnejše najti ne znam.
Naj preprosto, domače povem:
Dežela moja – rada te imam.

UPOKOJENIŠKA VOJNE GENERACIJE

B L A Ž
D E M Š A R

Zbor starejših mladink je in mladincev,
zbor povojnih delovnih ljudi.
Tukaj zbor je nekdanjih prostovoljcev,
ki v brigade delat so odšli.

Bili smo Titova mladina,
cvet mladosti in ponos njegov,
skupaj z njim smo gradili domovino
in bili smo strah sovražnikov.

Med vojno bili smo otroci
in otroci vojnih smo sirot,
smo potomci pušk in mitraljezov,
odraščali smo brez vseh dobrot.

Gradili smo novo domovino,
porušeno od strelav in granat,
kresovi zmage vedno so goreli,
kresovi zmage delovnih brigad.

Postavili smo slavolok svobode,
slavoloke vedrega duha,
delili rože smo iz ljubezni,
v naših srcih je rastla vrtnica.

Tukaj zbrani bomo še zapeli
in zapeli bomo na ves glas,
danes se naš velik dan praznuje,
dan veselja za vsakega od nas.

Vsi nazdravljamo in si želimo
še mnogo, mnogo lepih dni,
da bi srečni še dolgo tu živeli
brez težav in brez vseh skrbi.

Vsi starejši, mladinke in mladinci,
ki gradili smo Slovenijo,
zdaj v svobodni, lepi domovini,
svoj pokoj in mir uživamo.

SLOVENSKA SAMOSTOJNOST

R E Z K A
M L E K U Ž

Tisoč tristo let
se slovenski narod
je boril,
da bi samostojen bil.

Konec dvajsetega stoletja
se je sreča Slovincem
nasmehnila
in nam svobodo podarila.

Proslavimo našo
desetletno samostojnost
in se veselimo,
da smo si na svoji zemlji
samostojnost izborili,
svojo domovino utrdili
in smo sami svoj gospod!

Evropski uniji
se bomo pridružili,
tako v njenem krogu
samostojnost ohranili.

O, draga svoboda,
največje bogastvo sveta!
Naj na celem svetu bo mir
in svoboda doma!

V EVROPO

J O Ž I C A
K U M A R

Nekoč smo molili,
za dobro letino prosili.
Kmet se oziral je v oblake,
bal se je nevihte vsake.
Ves truden in zgaran
trepetal je, da trud njegov ne bo zaman.
Trte negoval je kot otroka,
vsak grozd pobožala je njegova roka.
Lepše kot cvetice s trate,
bile v vinogradu jagode so zlate.
Bogu se je zahvaljeval,
da obilen pridelek mu je dal.
Lepo družina je živela
in še prihrankov nekaj imela.

V Evropo zdaj smo šli.
Trdili so, da nam dobro se godi.
Prišle prve so dobrote,
za grozdje so določili kvote.
Če trta dobro bo rodila,
kmet upravičen bo
le do polovičnega plačila.
Spet bomo molili
za sušo, točo in poplave,
da denar dobimo od države.

STARA PESEM

D O R A
S I R K -
O B L J U B E K

Zakaj ni več teh dobrih starih pesmi,
ki na vasi smo jih nekdaj peli,
posvečali jih zimi, z njimi klanjali se Vesni,
jih peli žalostni in kadar smo bili veseli?

Iz radia pesem bučna zdaj odmeva,
v srce ne seže, ker je brez miline,
le mladina jo glasno prepeva,
star človek v njej ne bo našel vedrine.

Za starčka mila pesem je le v gaju,
kjer ptičji zbor ob zori žvrgoli,
saj zdi se, ko da znašel se je v raj,
kjer duša se spočije in srce se umiri.

KONČEJSKI KAPELI

M A R T A
R O S I Č

Ni več plota,
ni tekanja, igranja,
ni kričanja in veselega smejanja.
Ni otrok ni ljudi,
ni vriska niti petja.
Nikogar več ni.
In sameva Končejska kapela.
Samevajo hiše, cele, podrte, razdrte.
Sameva zapuščena vas.
Čez doline, čez morja
so mnogi odšli.
Ostala je le grenkoba,
nad umrlo vasjo in dolino.
Strah, sovraštvo, smrt so sejali,
Slovenci Slovincem niso živeti dali.,
zato so odšli,
nikoli več nazaj jih ne bo.
Nikoli več ne bodo prišli,
zato umira naša vas in sameva.

V BRDIH NEKOČ

Š T E F K A

B E N E D E T I Č

Briško ljudstvo je močno garalo,
ker pod tujci je bilo.
Takrat kmetje so trpeli,
gospodarji baroni so bili.

Zgodaj zjutraj začelo se je delo,
počitka skoraj ni bilo,
ker »flegar« bil je za petami
in priganjal jih je vsepovsod.

Pridelke morali so dati,
da za dom hrane ni bilo,
otroci jokali so lačni,
baroni pa uživali so.

Družine bile so številne,
vsi garali so od malih nog,
da gospodo so zadovoljili,
da jih odslovili niso na pot.

BRIŠKA

Š T E F K A
B E N E D E T I Č

Ko Brda Bog je ustvaril,
ustvaril griče in doline,
sadje, trte in še marsikaj,
tu v Brdih pravi nam je raj.

Takrat začelo se je ročno delo,
takrat bilo je vse veselo,
prepevalo se je vsepovsod,
Brici, Brike smo veseli rod.

Briške žene smo se skupaj zbrale,
da tradicijo bomo nadaljevale,
širile jo bomo vsepovsod,
da ohranimo ta briški rod.

PRIJATELJU TONČIJU

M I N K A
S K O Č I R

Prišel naš Tonček je iz Argentine
na otroške dni obudil je spomine,
pri srcu pa se milo mu je strilo,
ko videl rodno je gomilo.

»Na zemlji tej sem se rodil
in nekaj let sem srečen bil.
Usoda pa tako je zapisala:
odslej tujina ti bo kruh dajala.

Tu srečal sem prijatelje nekdanje,
obraze vesele, nasmejane,
po pol stoletja segli smo si v roko
in solza sreče nam zalila je oko.

Tu sem slovensko pesem pel,
tu srečno užival sem otroštvo svoje,
počutil sem se pravi Krejc,
a žal postati kmalu moral sem zamejc.

Prehodil res sem pol sveta,
a lepšega kraja ni kot je ta,
zato rad vračam se nazaj
v ta prekrasni moj domači kraj.

Kot lastovka sem odletel,
na tujem gnezdece si splel,
a zmeraj mislil sem na domovino,
srce čutilo njeno je toplino.

V Kredu toplo moje je zavetje
in zame tu cveti najlepše cvetje,
saj tu je delček mojega srca,
nekoč tu domovina moja je bila.

Moj dom je bil lep, toplo postlan,
a srečo sem šel iskat drugam.
V srcu čutim bolečino,
zakaj jaz moral sem v tujino.

Ko pot me spet domov pripelje
izpolnijo se moje srčne želje,
saj tu, pod Stolom, sem se rodil
in tu nekoč sem srečen bil.

Še v sanjah vidim to krajino,
Nadižo bistro in vso dolino.
Zvonik mogočni, ure glas,
lepo je tu doma pri nas.

A zdaj v tujini jaz prebivam
in tam med tujci srečo uživam.
Povem pa vam, domov me mika,
saj Slovenec sem in pika.«

VIPAVSKA DOLINA

V E N Ā E S L A V
M A K U C

Pesem bom pel
svojo glasno,
neizmerno ljubezen
do lepote tvoje,
ljubljeni moj raj!
Vipavska dolina,
pozdravljena,
ti, ki polno vnemaš moje srce!

Ravninska al' valovita,
ti pod Čavnom si čudovita.
Tu zazrem svoj mili dom,
moj ljubi kraj,
kjer sem doma.
Tu mati moja je
in očka moj,
bratje in sestre.

Na Gori sedim
in strmim
tja dol,
v krasno dolino pod seboj,
tja, kjer vse cveti,
vse zori.
Zelen je log.
Radodarna zemlja si.

A ko hrumijo viharji
z burjo, ki grozeče nam piska,
s skalnih sten bližnjih gora
privre na dan
z višin voda.
Deroč potok
v strugi divja
v dol, do dna.

Če bi pridobil
ves svet,
čemu radost?
Saj to nič ni!
Radost moja
je le svet,
kjer od nekdaj
vipavski rod živi,

Pesem bom pel
svojo glasno –
neizmerno ljubezen
do lepote tvoje
ljubljeni moj raj!
Vipavska dolina,
pozdravljena,
ti, ki polno vnemaš
moje srce!

DOLINA SONCA

S T A N I S L A W
G E R Ž E L J

Na vzhodu Nanos te zapira
ti južno stran varuje Kras,
med hribi pa se razprostira
dolina sonca kot okras.

Se vzdolž doline cesta vije,
med griči in vasmí,
združuje naše domačije,
združuje nas ljudi.

Vipava sem ter tja vijuga
v deževju divja in deroča;
tam, kjer konča se njena struga,
jo v naročje sprejme Soča.

Ko svojo moč pomlad razpleta,
so gore polne še snega,
dolina s cvetjem je odeta
podoba vrta rajskega.

Na vzhodu Nanos te zapira,
ti južno stran varuje Kras,
gradi tu človek in podira,
spreminja stari tvoj obraz.

BURJA

V E N Č E S L A V
M A K U C

Nič ne de,
če se burja oglasi,
pihlja tri
ali več dni
na vso moč-
dan in noč.

Nič ne de,
saj ti je domača,
a tujca rada obrača,
ker ne ve,
kako z njo.

Ona brije,
topole rije,
javka, piska,
z balkonov pometa,
ko zver zavija,
odnaša vse.

Je vražja,
a tudi koristi.
Če je ni dolgo,
ti je dolgčas.
Ko pihlja,
ti zrak očisti,
in skrbi,
da megle ni tod doma.

ZAČETEK DREŽNICE

FELICITA
KOREN

Pred mnogimi
mnogimi leti,
pastir sonce
je hotel imeti.
Ker v dolini pusto,
megleno je bilo,
na hrib peljal
je svojo čredico.
Ko na vrh je prispel,
okrog se ozrl,
ves hrib v soncu je žarel.
Ko na vrhu je stal,
se v dolino je ozrl
in sam s sabo
je mrmral:
»Tu bom ostal,
hiško si bom stesal,
žito in lan posejal,
hribu pa ime
Ozben bom dal.
Iz doline si bom
ženo pripeljal,
Bog mi bo otroke dal,
tu rod trden bo stal.
Tu hiše bodo gradili,
sovražili se in ljubili,
nad njimi
pa Krn bo spal.«

TA NADIŽA NAŠA – MAJ 2000

J U R I J
Š I M A C

Po dolini naši teče reka,
na njeni poti meja jo preseka.
Od kod prihaja, kam odhaja?
Pojdimo z njo na pot od kraja!
Skrivnostni njeni so izviri,
med Jalovcem in Muzcem so kar štiri.
V začetku strugo svojo vsak izbira,
pod Srednje brdo jo ubira,
in tukaj polna vsa življenja
Nadiža svojo pot začenja.
Mladostno se pod Strmco zažene,
ovire tamkaj ni nobene.
Kmalu prvi most jo preči –
naziv njegov kraljevsko je zveneči.
Hiti naprej mimo Nardina in združi z vodo se
Namlina.
Toda pozor:
na levi mrki Krn že oprezuje,
z grozečih sten jo ogleduje,
od njih šumot valov odmeva,
da Jamnikov pritek okleva.
A dol pod Gradcem – v Branu,
ki ves je v sovdanu,
kjer spod Prosnida se prikrade
še voda Legrade,
se zapodi v ozko tesen,
njen slap šumi tam svojo pesem.
Visoko gori zvon odmeva,
vasica loška tam sameva.
In že se most naslednji čeznjo pne,

tu stara pot je za Rbiščane.
Za tem čez kamne oble se preliva,
hiti, se peni, ne počiva.
Ko pa ovinek velik naredi,
pod cesarjevim mostom končno se umiri.
Nizdol od mosta že se obotavlja,
otočke prodnate naplavlja.
Nad njo, na Lupu, cerkvice svete Helene
ozira v loge se zelene.
Poleti ob sotočju Bele
kopalcev gruče bodo oživele.
Od tod njen tok mimo Podbele,
obliva tiho prode bele.
V zavojih blagih skozi beke,
zazreš se v bistrost naše reke.
V njih še Stol se ogleduje,
ko hkrati stare zgodbe premišljuje.
Še na večer, ko zarja zardeva,
njen trak srebrni daleč v hrib odseva.
Pod Hurjem, tam v Koritih,
v tolmunih čistih, skritih,
čaroben svet ustvarja
in svojo pot nadaljnjo preudarja.
Pri robu pa ostro zavije
v sotesko Matajurja-Mije.
Grede, ko se od nas poslavlja,
na skali sivi Sv. Volarja pozdravlja.
Naprej se pritajeno vije,
kot da boji se,
kdaj izgubi se
v ravnini Furlanije.

Taka je Nadiža naša:
kadar je pohlevna,
je njena melodija spevna.
A včasih se tudi razsrđi,
povodenj naredi.
Takrat svoj tok preusmerja,
»mosti poderja«,
ne prizanaša,
kar pride ji na pot, odnaša,
ta Nadiža naša ...

MOJA DEŽELA

S A B I N A
E R Ž E N

Poznam čudovit kotichek sveta:
majhen, skromen, vendar lep
je ob obokih hribov
tja do Porezna razpet.
Ves prežet
z vonjem toplih brazd
in rosnih redi,
s šumenjem gozdov
in utripom dni,
s tesnobo grap
in toplino domačij
v dolini raztresenih
in po bregeh.
In povsod na teh svetih tleh
je spomina trpka bolečina
na tiste dni,
ki do solz so
in do krvi
izželi grude te naše zemlje.

Poznam čudovit košček sveta.

POSVETILO PESNIKU SIMONU GREGORČIČU

M A R I J A
P I P A N

Kako lepo, lepo si pel,
že v zibelki ti slavčkov bil odmev.

Čez Goriško slišal se je tvoj glas,
tako ostal si še današnji čas.

In Soča ti svežino je dajala,
nje barva se v tvoje pesmi tkala.

Besede ljubezni nisi pozabil,
z naravo in človekom jo delil.

A gospodar življenja te je hotel imet,
od tedaj je letos že sto let.

OB 100-LETNICI SMRTI NAŠEGA PESNIKA S. GREGORČIČA

L O J Z E
N A R D I N

S 100-letnico tvoje smrti se ne oddaljujemo,
temveč se s teboj vedno bolj zблиžujemo,
poleg tvoje neprecenljive duhovno-pesniške
dote,
proučujemo še vedno tvoje bogate življenjske
vrednote.

Hribček Sv. Lovrenca te je vase sprejel,
takrat svet je užaloščeno obnemel.
Na večnem prostoru tu prebivaš,
s svojimi tankočutnimi pesmimi se nam še
vedno razkrivaš.

Ne moremo posnemati take globine in
edinstvene ustvarjalnosti
ter odvzeti izvirnosti našemu poetu,
Simon Gregorčič je samo eden na svetu.
V modernem času nam v slovenskem jeziku
primanjkujejo besede in izrazi,
a takrat so nam lahko pesnili Primorski
образи.

Ni reke brez vode,
ni prelepe Soče brez Gregorčiča,
ni domoljubne ali otožne pesmi brez Simona.
Če bi Soča uspela za trenutek zastati in se
ozreti,
če bi Soča lahko spregovorila,
kaj vse nam bi izročila in sporočila;
če bi hoteli pri tebi in Soči vse doumeti,
morali bi takrat s teboj živeti.

Upamo, da našega pesnika v Novi Gorici
dovolj spoštujemo in častimo;
poziv še naprej, da ga nikdar ne pozabimo.
Ob najprometnejši in najdaljši Erjavčevi ulici
doprni kip stoji sicer skromno,
ima pa občudovalcev ogromno.
Obeležuje zelo pomembno pozicijo,
iz katere bo še naprej utrjeval svojo pesniško
tradicijo.

Na nasprotni strani kipa in ulice se Evropska
hiša spogleduje
in istočasno upamo, ga tudi varuje.
Od leta 1973 Goričane in ostale opazuješ,
želimo, da z nepozabnimi pesniškimi
stvaritvami
še v bodoče med nami kraljuješ.
Ni tvoj samo planinski raj,
v Soški dolini je tvoj vsak najmanjši kraj.

Nova Gorica te je še z enim obeležjem
počastila,
ko je ulico po tebi krstila.
To so in bodo zgodovinski spomini tvojih in
naših časov,
brez sponzorjev in drugih oglasov.
Tvojo ulico vidimo, kličemo, pišemo in vsak
dan izgovarjamo,
s tem tvoje ime, priimek in pesniško poslanstvo
kot Primorci zavedno ohranjamo.

SOČI

D O R A
S I R K -
O B L J U B E K

Gregorčič te ovenčal s poezijo,
zapeli slavo drugi ti poeti,
občuduje svet podobo tvojo,
skrivnosti in lepote tvoje ne more doumeti.

Za svetovno lepotico si priznana,
od vseh rek izvoljena kraljica,
iz sinjega neba modrino vzela,
kot gorska vila v ravnino prišumela.

Iz mnogih rek vode sprejemaš,
v lepoto svojo jih spreminjaš,
ponosno z njimi v Jadran splavaš,
slovenskih Alp pozdrave mu prinašaš.

SOČA

J O Ž I C A
K R A Š Č E K

Modra bila si bolj kot nebo,
ko sem te z višine opazovala,
kar ne more te spregledati oko,
lepotica, ki rodi te skala.

Čudovita! Šepetali so ljudje,
ki so morda prvič te z višine uzrli,
ob pogledu nate vztrepeta srce,
še glasovi vetra so ta hip zamrli.

Nisi na vsej poti tako bistra in lepa,
lepša si, kjer te skalovje v strugo oklepa,
v soncu sveti tvoja se gladina,
ko te gledam z vrha Sabotina.

Se po slovenski zemlji viješ,
kjer videla že mnogo si gorja,
velikih vojn tajno kriješ
v tem majhnem koščku našega sveta.

Spomine odnašáš proti morju,
do tja te spremlja moje oko,
kjer so že galebi na obzorju,
si kakor bela lisa, ki sega pod nebo.

Tam združiš z večnim se valovjem,
šumiš, bučiš, hlapiš in vračaš se nazaj,
ko bliska in grmi nad tvojim domovjem,
pronicaš v globine, v tvoj raj.

SOČA

I V A N A
Č E R M E L J

Soča, ti slovenska lepota,
med hribovjem skozi soteske
pot ubiraš si v dolino.
Božaš skale sive,
s hribovja odnašaš
na vojne vihre zle spomine.
Prelite krvi že davno barvo si izmila,
umirajočih ječanje, vzdihovanje
še leta boš v svet nosila in svarila.
In ko zapuščaš hriboviti slovenski svet,
še od zadnje skale
se s poljubom boš mokrim poslovala,
žalostna po dolini se razlila,
čas svoj, lepoto v soteske ujeto,
domovini svoji zapustila.

REKA

S O N J A
K O D E L I

Izpod skalnatega pobočja majhen curek pricurlja,
bister curek, ki marsikdaj popotnika okrepča.
Plaho se ozira, ne ve, kod ne kam,
saj ta svet mu je neznan.

Počasi med skalami si pot utira,
vse bolj živahen proti dolini prodira.
Ko v dolino priteče vse bolj močan,
si strugo utira in vse gorske potoke pobira.

Nastala je reka, včasih huda in grda,
največkrat pa mirna in lepa.
Ko vsemogočna naprej drvi,
se spretno izogiba pobočju in vasi.

Žal človeška roka vanjo je posegla
in velik del moči ji odvzela.
Okrnjena in umazana proti morju hiti,
se ponovne človeške roke boji.

Ko k morju priteče, se vanj zateče,
z valovi se bori, dokler se z morjem ne spoji.

UMIJ SOLZE MI, SOČA

C V E T K A
F U R L A N

Umij mi solze bistra Soča,
umij mi roke in obraz,
noge umij, da bom hodila
po tvoji poti tudi jaz.

V širni svet valovi tvoji
kot sinovi naj gredo,
moje skrite bolečine
svetu naj ne povedo.

Zdaj pa zbogom, vi valovi,
ki hitite v širni svet,
morda čas bo prinesel
da vas kdaj vidim spet.

NA VRHU ČUKLE

C V E T K A
Z O R Č

Pred nami se v soncu bleščijo gore,
le k njim želi nam vedno srce.
Nad nami vrh Rombona se dviga,
ki davnih dni nam priča je tiha.

Vrh Krna mogočno kipi v nebo,
z radostjo njega gleda oko.
Pod njim se naš »Slavček« rodil je in pel,
za pesem slovensko je srca nam vnel.
Pred nami Črnela, Lovpa, Kanin,
ki vabijo nas k sebi iz dolin.
Le pridi k nam, saj mir je pri nas,
prisluhni in v skalah boš slišal svoj glas.

Nazadnje pa še pogled v dolino,
po njej Soča zelena se vije.
Po cestah v avtih hitijo ljudje
in tisoč skrbi teži jim srce.

Mi pa hitimo, hitimo v gore,
tu pozabimo na vse skrbi in gorje.

SIMONU GREGORČIČU IN PESMI SOČA V SPOMIN

B L A Ž
D E M Š A R

Spomin stoletni na našega poeta,
ki hranimo ga v srcu vsa ta dolga leta,
ne more nam nihče ga vzeti,
njegove slave ne more prizadeti.

V naših srcih ima spomenik postavljen,
v naših dušah je um njegov predstavljen,
njegovo delo in življenje,
je lajšalo ljudem trpljenje.

Jim dajalo je žarek upanja in veselja
vrh težkega in krutega življenja,
da čakali so tisti svetli dan,
ko pravica in modrost stopila sta na plan.

Čakalo jih je še najbolj kruto delo,
ki z vojno vihro se je začelo.
Gregorčič Simon pa je to že prej opazil
in v pesmi Soči nam izrazil.

Valovi Soče pa niso bili le valovi,
to bili takrat slovenski so sinovi;
prijeli so za bridka jekla
in slovenska kri takrat je tekla.

Ker iz hudega trpljenja svetel biser se rodi,
tam tudi najbolj kalna voda se zbistri,
tujci s slovenske zemlje bili so pregnani
in svoboda zlata zasijala je med nami.

Tudi pravica in modrost stopili sta na plan,
narod naš nikoli več ne bo tlačan.
Mi borimo se naprej vsakdan,
da slovenski človek ne bo nikoli več v vojno
zapeljan.

MAMI ZA 70. ROJSTNI DAN

R O Z A
M A V R I Č
P R I N Č I Č

Danes je praznik, tvoj veliki dan,
si sedmi si križ naložila.
A to se ti še prav nič ne pozna:
si polna vedrine, moči še za dva.

Danes smo vsi v tvoj dom prihiteli,
da bi te, mama, za praznik objeli,
stisnili vroče ti žuljavo dlan.
Srečna in zdrava ostani nam!

Roka ti žuljava vsa zadrhti,
v kotičku oči se že solza iskri.
To je le solza radosti in sreče,
ki se kot biser v očeh ti leskeče.

Zdaj ko pri tebi smo vsi zbrani,
z željo iskreno ti kličemo: Mami,
ostani še dolgo, dolgo med nami!
Hvala za vse in Bog te ohrani!

ČESTITKA

N I V E S
F E R J A N Č I Č

Pomlad v deželo se je vrnila,
zelenje, cvetje natrosila,
v koledarju nov list je obrnila,
vsem povedala, da maj je tu.

Ta mesec tudi vidva sta začela,
kar trnjevo zakonsko pot,
pred tremi desetletji sta prisegla,
da v dobrem, v hudem bosta vedno vkup.

Mnogokrat sta trdno se držala,
da so težave vse prešle,
nas skrbno sta vzgojila,
nabirala ob nas moči.

In zdaj naključje je hotelo,
da prav za trideseti jubilej,
da ga bolj živo bosta doživela,
še sin je zakorakal v zakonski stan.

Pa tu so že vnučki mali,
ki budno gledajo na vaju,
štiri pari malih očk opazuje
in misli, ostanita tu pri nas.

Tako želimo tudi vsi ostali,
res ostanita tu pri nas,
naj Bog vaju še trideset let ohrani
v zdravju in zadovoljstvu,
je želja nas.

V BOLNIŠNICI

N I V E S
F E R J A N Č I Č

Strmim v nebo in dan je prazen, pust
in jutri spet bo ravno tak,
a misli v daljo mi hite,
med svoje drage, kako boli srce.

Kaj bi sanjala sedaj. Pred mano pot realna je ...
a kam drugam naj pelje me,
če ne na operacijski stol.

Ko ponovno se zbudim,
spet misel v daljo pohiti,
oh, spet bom kmalu šla domov.

Mi dnevi spet se vlečejo,
obiski dragih jih krajšajo,
ki tolažeče pravijo:
»Potrpi, vse minilo bo.«

To tudi sama dobro vem,
zato korajžno spet na noge grem.
Čeprav ne ubogajo povsem,
vem, da že proti domu grem.

ZAKAJ SI NAS ZAPUSTIL?

S T A N A
Č O T A R

Ko zjutraj sem zbudila se,
pogledal moje si oči,
pobožal in poljubil me.
Kje zdaj preljubi si?

Kratko bilo je najino življenje,
saj tebe vzelo je trpljenje,
za vse, kar skupaj sva snovala,
ostala zdaj sem sama.

Koliko dela bi imel,
če v naši sredi bi sedaj živel!
Prevzemal družinske bi skrbi ...
nihče te zdaj več ne nadomesti.

Bogat z izkušnjami si bil,
le tak nasvete si lahko delil,
saj bira tvoja je bilo trpljenje,
ki spremljalo te je vse življenje.

V družini živeti razigrano,
bilo ti je premalo dano,
otroci so iz tvoje čaše pili,
a prezgodaj so te izgubili.

UJETNICA

(GONJAČE, LETO 1944)

J O Ž E F A
M A R I N I Č

Zjutraj vstala je vesela,
ker šestnajst let je imela,
a kmalu se ji zarosi oko,
sovražnik bliža se, kaj bo?
Dolgo ni premišljevala,
od doma je bežala,
bežala je, bežala, sovražnika se bala.
Ali usoda jo doleti ...
sovražnik jo dobi, postala je njih plen.
Kamion pridrvi, na njem si ti,
zver se ti v obraz smeji.
V slovo pošiljaš mi poljub,
v očeh tvojih le obup.
Drveli so, drveli kamioni,
peljali tebe so v neznano.
Minevajo dnevi pričakovanja,
minevajo dolge in črne noči,
a tvoje vrnitve ni.
Na steni slika tvoja visi,
solzne so moje oči.
Ko gledam tebe, hčerka moja,
zate bi umrla mati tvoja.

LIVŠKI LOVEC

C V E T K A
Z O R Č

Ko sončno jutro zablesti,
se naš lovec hitro prebudi.
Puško oprta si na ramo
in na lov hiti.

Veselo čez Brdo jo mahne,
v Laščah zazre se mu v dolino oko.
Zrcali se Soča v dolini lepo,
nad njo Krn mogočno se dviga v nebo.

Lepota doline ga vsega prevzame,
ko sonce pokuka in ga z žarki objame.
Na štor se usede, gleda v daljave
in skalnatim goram pošilja pozdrave.

Nato pa vzame pot pod noge
saj na vrh Matajurja mudi se mu že.
Spotoma z očmi še Mrzli vrh obišče,
kjer v snegu sledove zajčka išče.

A, glej jo srnico, ki se lovcu bliža,
prestrašeno nje gleda oko.
Ne boj se srnica, saj lovec streljal ne bo,
le hitro zdaj steci nazaj v goro.

On ne bo streljal ne moril,
lov je njemu le v veselje.
Ne bo gorskega miru kalil,
saj na planinah matajurskih mnogo sreče je užil.

Ko mu korak na vrhu Matajurja obstane,
pri mali cerkvici kruh z nahrbtnika vzame.
V oltar pogleda in prosi Stvarnika lepo,
da bi mu zdravje dal, da na lov še dolgo
hodil bo.

ŠALJIVA ABECEDA

R O Z A

M A V R I Č

P R I N Č I Č

Aleš na bencinski toči,
Bruna vsa je še pri moči,
Cvetka že pokoj uživa,
Čarga sam si knofe šiva.
Dušan naš za hišo gara,
Evelina lire špara.
Felc, gorje, če te upiči!
Gašperini so res tiči.
Hruševlje je majhna vas.
Ivo, ta rad je le žgance,
Jerica pa le piščance.
Klavdija Elviri je sestrična.
Ludvik nič ne hodi v vas,
Mimici dela kratek čas.
Nikolaj je sveti mož,
Oto Pestner ni za v koš.
Peter, Jožko, Rajko, gnada,
Roža zapoje rada.
Stojan Sonji rad poškili,
Šime ime je le po sili.
Tončka, mož ti je ves svet,
Urh le v mlaki zna zapet.
Vilko le devize šteje,
Zdravko se pri Zvonki greje.
Žarko rad pogleda v lonec,
abecede s tem je konec.

PLANINSKI VZPON

B O Ž O
L O V I Š Č E K

Težak korak se vzpenja tja,
kjer sonce sence že mehča.
Korak skozi meglo drsi,
in planinec proti vrhu hiti.

Razgled je čudovit
on utrujen, vendar srečen.
V roke fotoaparata vzame,
saj na skali ga gams prevzame.

Nič slutečemu zdrsi,
in na zadnji plati obleži.
Ne vedoč, da je konec
in se v dolino prikotali.

Ko se v bolnici zbudi,
ves zavit leži,
še doktor se mu smeji,
da za v hribe pač nič prida ni.

V GORAH

C V E T K A
F U R L A N

V objemu gorá sem srečen otrok.
A sreče v samoti zame ni,
zato se mi krči srce
in oko mi rosi.

Gledam cvetlice, smreke in bore,
gledam od jutranje zore
do temne noči.
Zame ljubezen je umrla, tako se mi zdi.

Naj bridkosti v pesmi razkrijem?
Naj jih razkrijem do dna?
Naj Soča mi lice umije?
Bridkosti naj bodo v srcu doma.

J O Ž I C A
K O M E L

Ko sem prebirala življenjepise pričujočih avtorjev, sem med njimi opazila veliko razliko v njihovem dojetanju sebe in okolja. Nekateri so napisali podrobnosti iz svojega življenja, drugi so o sebi govorili zelo skopo, mnogi so menili, da je dovolj, če pesmi govore o njih. Ker so vsi avtorji v zrelem življenjskem obdobju, boste v njihovih pesmih začutili polno življenjskih modrosti. Življenjepisi so zgolj kratke predstavitve avtorjev. In take vam jih tudi predstavljamo.

- str. 66, 67   **ŠTEFKA BENEDETIČ** iz Dolnjega Cerovega v Goriških brdih, rojena leta 1935 v Gorici (Italija). Njene prve pesmi so nastale junija 1979. leta. Veliko je takih, ki jih pojejo na znane melodije ljudskih pesmi. Pripravlja tudi svoje spomine na čas druge svetovne vojne.
- str. 18, 28   **LJUDMILA CURK** se je rodila 1942. leta v prelepi vasi Budanje v Vipavski dolini. Že po končani osnovni šoli je napisala nekaj otroških pesmi. Bolj resno je začela pesniti 1990. leta. Deset let kasneje je izdala svojo zbirko pesmi z naslovom Budanjci taki smo. Je članica društva pesnikov in pisateljev Likus iz Maribora.
- str. 16, 86   **IVANA ČERMELJ** se je rodila v sončni vasi Plače pri Ajdovščini leta 1937. Pesmi in spomine piše že deset let. Zadnja leta jih objavlja v raznih glasilih. Obiskuje Univerzo za tretje življenjsko obdobje in literarni krožek.
- str. 24, 96   **STANA ČOTAR** je rojena v Tabru nad Dornberkom leta 1943. Ob različnih priložnostih napiše dogodku primerno pesem. Deluje v aktivu kmečkih žena in poje v invalidskem pevskem zboru.
- str. 60, 90   **BLAŽ DEMŠAR** se je rodil 1939. leta na Rakeku. Po avtomehanični šoli se je preselil v Novo Gorico. Od leta 1997, ko se je upokojil, je spesnil že mnogo pesmi, namenjene prijateljem, prav posebej pa tudi za to zbirko.
- str. 9, 11, 59, 78   **SABINA ERŽEN** se je rodila 1932. leta na Mostu na Soči. Ker je obiskovala italijansko osnovno šolo, se je materinega jezika učila pri verouku, saj jih je domači župnik naskrivaj seznanjal s slovensko besedo. Prve rime je kovala že v otroštvu. Leta 2003 je izdala samostojno pesniško zbirko pod naslovom Šopek z jesenskega vrta. Živi v Cerknem.
- str. 94, 95   **NIVES FERJANČIČ** je bila rojena 27. 4. 1947 v Lokavcu pri Ajdovščini. Njenim pesmim dajejo navdih priložnostni trenutki, katerim se rada odzove. Z možem ljubita petje in velikokrat sta marsikomu ob takšnih priložnostih polepšala trenutke.

str. 41, 88, 101

CVETKA FURLAN, rojena Mihelj, na Brjah, leta 1923. Prvo pesem *Mlaka* je napisala, ko je imela 17 let. Občutenje mladega dekleta do življenja in narave so rojevale nove in nove pesmi, ki jih je dolgo let vsem prikrivala. Napisala je tudi štiri enodejanke. Njena pesniška zbirka *Moje pesmi* je izšla lansko leto.

str. 48, 72

STANISLAV GERŽELJ je prijokal na svet 1938. leta v Vrtovinu na Vipavskem. Pesmi je začel pisati po dvajsetemu letu. Piše, ko čuti potrebo, da se izpove. Pravi, da so to njegove sanje, ki mu jih ne more nihče vzeti.

str. 21, 47

DANA IVANČIČ je bila rojena v Bovcu leta 1951. S svojimi pesmimi je sodelovala na raznih prireditvah in celo na prvem mednarodnem natečaju *Kal* v poeziji. Vodi medžupnijsko *Karitas Bovec*, je članica *Sožitja*, aktivna slikarjev amaterjev *Bovške*, radioamaterka in pevk.

str. 13, 31, 51

LOJZKA JUREN se je rodila 1933. leta na Koseču blizu Drežnice. Njeni prvi pesniški poizkusi so nastali že na učiteljišču. V njih izraža razočaranje in hudomušnost ter veselje in žalost odraščajočega dekleta. Ljubezen do literature in literarnega ustvarjanja sta ji vcepila razredničarka v osnovni šoli in profesor slovenskega jezika na učiteljišču v Tolminu.

str. 17, 33, 37

JOŽICA KOMEL se je rodila leta 1937 na Vrtnem. Poezija ji je bila vedno blizu. Pesmi je začela pisati v hudi duševni stiski leta 1980, ko se je smrtno ponesrečil njen mož. Piše jih predvsem zato, da si olajša srčno bolečino.

str. 42, 52, 74

FELICITA KOREN, Cita, se je rodila 1926. leta v Drežnici. Največje življenjske preizkušnje je preživljala med drugo svetovno vojno, to ni bil le čas strahu, ampak tudi upanje v boljše čase. Pesniti je začela šele pri sedemdesetih. Piše tudi prozo, predvsem črtice.

str. 15, 45

TONE KOREN. Tonetu pomeni gora Krn nekaj magičnega. Nič čudnega, saj se je rodil pod njenim vrhom, v Drežnici 1937. leta. Čeprav je nekaj

časa živel v tujini, je bila njegova misel vedno povezana z rodnim krajem. Svojo ljubezen do gora in domače okolice izpričuje v pesmih in slikah.

str. 30, 44, 55, 85

JOŽICA KRAŠČEK se je rodila na Humu v Goriških brdih 1935. leta. V letih po vojni je kot dekle skupaj s prijateljico pripravljala vaške proslave. Ob svoji 70 - letnici je ob pomoči Društva kmečkih žena Brda izdala svoj pesniški prvenec z naslovom *Poklanjam ti pesmi moje*. Zbirka zajema 140 pesmi, ki so zelo raznolike, večina pesmi govori o Brdih.

str. 29, 63

JOŽICA KUMAR je bila rojena pred šestdesetimi leti v Gornjem Cerovem v Goriških brdih in tudi živi prav tam. Med kmetovanjem se ji vedno utrne kakšna misel, ki jo nato zapiše.

str. 100

BOŽO LOVIŠČEK je bil rojen 1949. leta v Anhovem, sedaj živi v Desklah. Je član Društva ljubiteljev starodobnih vozil Vipavske doline in za vsako srečanje napiše eno pesem.

str. 20

TONČKA MAKUC, rojena 1912. leta na Šentviški gori, se je v mladosti veliko selila. Šestintrideset let je kot medicinska sestra delila veselje in žalost, skrb in obup z ljudmi kobariške občine. Svoje spomine, veselje, predvsem pa bolečino že dolga leta izpoveduje v pesmih.

str. 70, 73

VENČESLAV MAKUC, rojen 1924. leta v Gorici, je že kot otrok spoznal senčno stran življenja. V času fašizma mu je njegov slovenski priimek onemogočil šolanje. Po vojni je študiral na Pedagoški akademiji v Mariboru. Po upokojitvi je začel pisati pesmi in zbirko poimenoval *Upokojenčevo pisanje*. Mnoge pesmi je uglasbil.

str. 43, 97

JOŽEFA MARINIČ iz Šmartnega v Brdih se je rodila 1911. leta. Vojne grozote v drugi svetovni vojni so v njej prebudile pesniško izpovedovanje. Pesmi je kasneje pisala ves čas in sicer takrat, ko jo je kakšen dogodek doma ali v svetu močno pretresel.

str. 39, 53, 62

REZKA MLEKUŽ živi v Bovcu, v tistem kraju, obdanem z visokimi gorami. Tu je bila tudi rojena

1932. leta. Že več let sodeluje v Društvu Bovških žena, je tudi članica društva Ars, ki omogoča razstave umetnikom v cerkvi Device Marije na polju. Od leta 1997 je včlanjena v Likus. V samozaložbi je izdala pesniško zbirko z naslovom *Iz bovške tišine*.

str. 82

ALOJZ NARDIN je bil rojen 1935 v Dorenberku. S pisanjem pesmi je začel 1970. leta, najprej za rojstne dneve sorodnikom, nato prijateljem in sodelavcem ob raznih priložnostih. Živi v Novi Gorici.

str. 27, 81

MARINKA MARIJA PIPAN je bila rojena leta 1937 v vasi Dolenje pri Ajdovščini. Rada ima ljudi in knjige. Obiskuje Univerzo za tretje življenjsko obdobje. Pred trinajstimi leti se je upokojila in od takrat zelo rada napiše kakšno pesem.

str. 93, 99

ROZA PRINČIČ MAVRIČ, rojena v Kozani v Goriških Brdih leta 1942, že od rane mladosti rada poje. Prav zaradi petja je začela pisati pesmi, katerim je dala melodijo, ko jih je predstavila, jih je tudi zapela.

str. 65

MARTA ROSIČ se je rodila v Logjeh pri Breginju 1923. Večino življenja je preživela v Rimu, a vedno si je želela starost preživeti v domačem kraju. Po upokojitvi se je preselila v Kred.

str. 14, 19, 46

IVAN RUTAR, na Tolminskem poznan bolj pod domačim imenom Čemančev, učitelj iz Poljubina, se je rodil leta 1930. Poleg dela na vzgojno izobraževalnem področju je bil vseskozi družbeno aktiven: sodeloval je v pevskih zborih, igralskih skupinah, vodil razne proslave in slovesnosti, na katerih je bil pogosto tudi govornik. Leta 2000 je izdal obsežno monografijo z naslovom *Livek skozi čas v besedi in sliki*, štiri leta kasneje pa knjigo *Večne misli spremljevalke*. Sodeluje tudi pri časopisih in koledarju *Beneških Slovencev Ivan Trinko*.

str. 64, 84

DORA SIRK OBLJUBEK se je rodila leta 1903 v Višnjeviku v Goriških brdih. Pesmi je pisala že kot mlado dekle, ki pa se niso ohranile. Hude življenjske preizkušnje med drugo svetovno vojno so ji potisnile pero v žuljave roke. Največ pesmi je napisala po vojni. Posvečene so domovini, briškemu kmetu, družini, zlasti pa sinovoma v tujini. Prva

zbirka njenih pesmi je izšla ob njeni 80-letnici. Objavljala jih je v raznih revijah doma in v Italiji.

- str. 68 **MINKA SKOČIR** se je rodila leta 1938 v Kredu. V svet pesniških rim se je podala, ko je ovdovela. Svoje pesmi predstavlja na kulturnih prireditvah v domačem kraju.
- str. 22 **EDA SOK** se je rodila 1941. leta v Kredu. Vedno jo je zanimalo pripovedovanje starejših; že v mlado-sti je zapisala kakšno pripoved v verzih. Prve pe-smi je napisala v dijaških letih, a brali so jih le njeni domači. Posebno se je izkazala na raznih veselicah, ko je marsikaj povedala v rimah, oziroma v »prglisah«.
- str. 25, 87 **SONJA KODELI** je bila rojena 1925. leta v Vol-čah. Leta 1951 je bila med prvimi delavci v takrat ustanovljenem podjetju TIK v Kobaridu. Tam je našla svojega življenjskega sopotnika in tam živi tudi še danes. Pisati je začela v tretjem življenj-skem obdobju. Pesmi nastajajo ob njenem vsak-danjem delu, ko si jih zamisli in nato prenese na papir.
- str. 75 **JURIJ ŠIMAC** je bil rojen v Breginju leta 1940. Je ljubitelj narave, še posebej domače pokrajine, ki jo zadnja leta opeva v svojih pesmih.
- str. 38, 54, 56 **LEOPOLD ŠEKLI**, po domače Poldi, se je rodil v Jevščku 1939. S poezijo se ukvarja že od leta 1980. V samozaložbi je izdal svojo pesniško zbirko z na-slovom *Pesmi*.
- str. 3, 10, 12, 32 **VIDA ŠKVOR**, rojena 1947. leta v Dokležovju ob Muri. Življenjska pot jo je pripeljala na Primor-sko, kjer je kot učiteljica vsa službena leta prežive-la v Breginju, kjer je steber kulturnega življenja. Pesmi je objavljala že v dijaških in študentskih le-tih, predvsem pa piše zase.
- str. 89, 98 **CVETKA ZORČ** se je rodila leta 1935 v vasici, ki je štela komaj tri hiše. Na otroštvo na Livškem ima prelepe spomine, ko so ob zimskih večerih sedeli na kmečki peči ob soju petrolejke. Polnih dvaintri-deset let je delala v ambulanti v Bovcu, torej tik

pod gorami. Zato ni čudno, da je navdih za pisanje pesmi dobila v gorah.

str. 26, 40

VANDA ŽVANUT iz Gradišča pri Ajdovščini je predvojni otrok. Ljubezen do poezije ji je približala mama (ne šola). Po drugi svetovni vojni je na proslavah recitirala pesmi Simona Gregorčiča. Poezija živi v njej, odkar pomni.

V I D A
Š K V O R

Ob branju pesmi, ki so jih zapisali zreli in v življenjskih izkušnjah prekaljeni ljudje, sem spoznala nova obzorja občutenj, razmišljanj in sporočilnosti tretjega življenjskega obdobja. Postala sem bogatejša za mnoga spoznanja. Zato sem vesela, da sem lahko sodelovala pri izdaji te pesniške zbirke z Jožico in Milo, ki je bila neutrudljiva nosilka tega projekta.

Upravni odbor Društva upokojencev Kobarid je podprl zamisel, da s pesniško zbirko severno primorskih avtorjev počastimo 100. obletnico smrti pesnika Simona Gregorčiča. K sodelovanju smo povabili vsa Društva upokojencev severno primorske regije. Odzvalo se je 35 avtorjev. Zaradi obširnosti prispelih prispevkov je naš uredniški odbor naredil izbor pesmi in jih povezal v zbirko JESENSKI AKORDI.

Ta izbor je pred vami. Je mozaik človeških občutenj, hrepenenj, spominov in posvetil. Gregorčičeve pesmi so se pokazale kot živa poezija, iz katere še vedno vznikajo novi in novi verzi. Nabralo se jih je veliko, čeprav je v zbirki zastopan le majhen delež slovenskih pesnikov - upokojencev - kot kaže, smo res narod pesnikov.

*Končno podobo pa je knjiga dobila ob pomoči sodelavcev in uvodničarjev, ki so njen izid podprli s svojimi prispevki. Zato se v imenu Društva upokojencev Kobarid toplo zahvaljujem **Jožici Komel** in **Vidi Škvor**, ki sta kot članici uredniškega odbora v zbirko vložili veliko svojega dela, **Antoniji Zorjan**, ki je zbirko skrbno lektorirala, in **Jani Seliškar**, ki jo je likovno opremila. Posebno se zahvaljujemo **Zdravku Duši**, uredniku Cankarjeve založbe, in domačemu pesniku **Ivanu Volariču Feu** za njuna predgovora.*

*Zahvala za zaupanje pa gre izvajalcu študijskega krožka **Posoškemurazvojnemu centru** in našim sponzorjem. Brez njih zbirka ne bi nikoli izšla.*

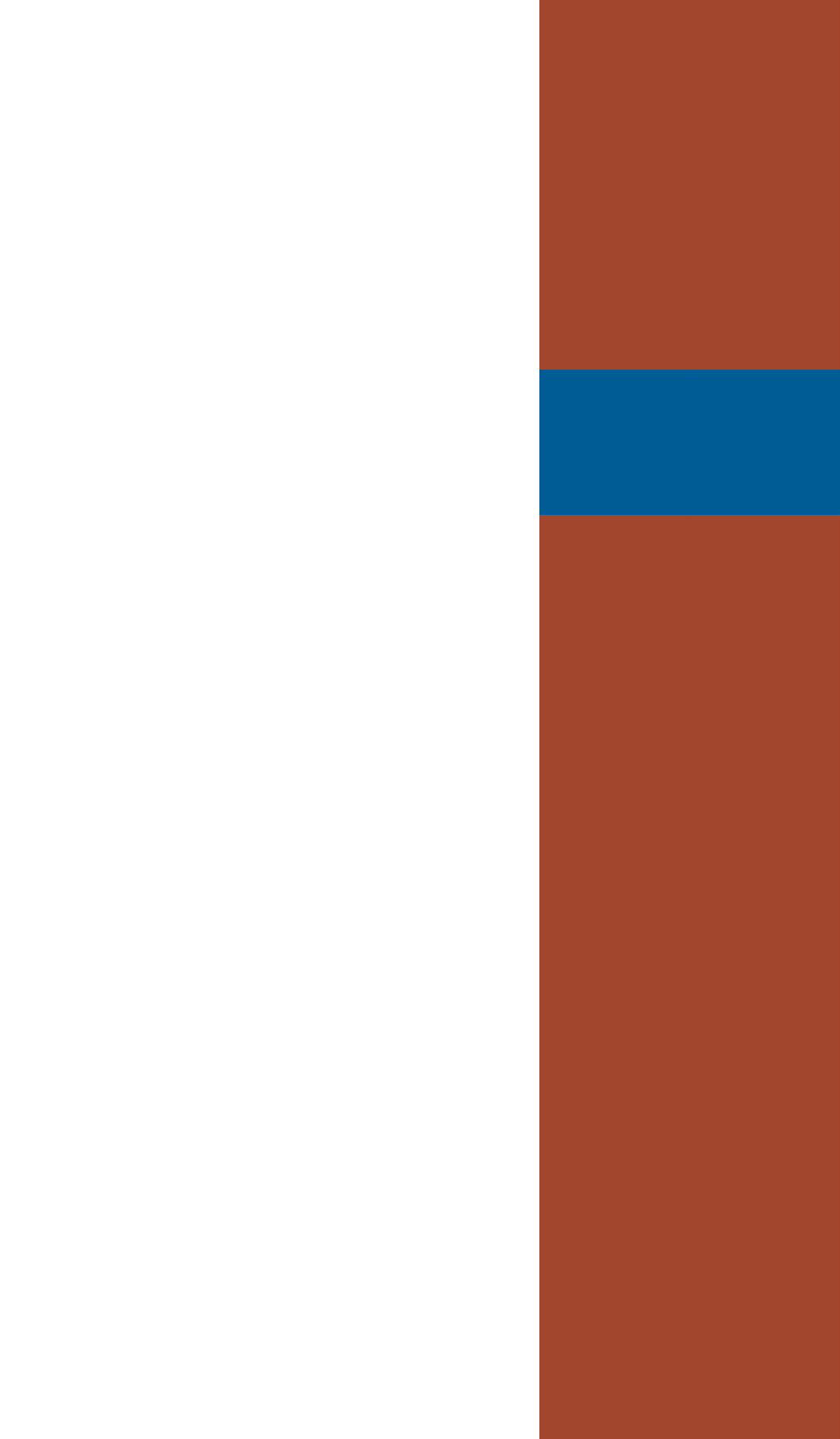

VSEBINA

Vida Škvor: Čas	3
Zdravko Duša: Predgovor	5
I. V. Feo: Predgovor za njim	6
Človek	7
Ljubezenske	35
Pomlad	49
Domovinske	57
Posvetilo	79
Razno	91
Življenjepisi avtorjev	105
Sklepne misli:	
Vida Škvor	112
Mila Uršič	113

IZDAJO PESNIŠKE ZBIRKE JESENSKI AKORDI SO OMOGOČILI

1. OBČINA KOBARID
2. NOVA KBM d.d. PODROČJE NOVA GORICA,
PODRUŽNICA TOLMIN
3. ZVEZA DRUŠTEV UPOKOJENCEV
SLOVENIJE
4. ZAVAROVALNICA TRIGLAV d.d.,
OBMOČNA ENOTA NOVA GORICA,
PREDSTAVNIŠTVO TOLMIN
5. MINES-IB d.o.o. KOBARID
6. BANKA KOPER d.d., NOVA GORICA
7. MERKATOR d.d. LJUBLJANA
8. AURORA, CASINÒ & CABARET, STARO SELO
9. DRUŠTVO UPOKOJENCEV KOJSKO
10. DRUŠTVO UPOKOJENCEV DOBROVO V
GORIŠKIH BRDIH
11. KRAJNC DAVID, SVINO
12. ZOBNA AMBULANTA KOROŠEC,
DR. HRVOJE, KOBARID
13. ALU-KOV KOBARID
14. UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO
OBDOBJE NOVA GORICA
15. BAR GOTAR KOBARID
16. LAZAR KAMP, KOBARID
17. M.K.E. d.o.o. PROIZVODNO IN TRGOVSKO
PODJETJE SRPENICA
18. KULTURNO DRUŠTVO STOL - BREGINJ
19. OBČINA AJDOVŠČINA

ISBN 961-238-742-7

9 789612 387426